

eiXAMPLE

Butlletí de l'ANC de l'Eixample, Sant Antoni i Sagrada Família

Gener 2019 - Número 14

Editorial FA TRAMPES, LA JUSTÍCIA ESPANYOLA?

Quan arribi a les vostres mans aquest butlletí, el judici als presos polítics i altres encausats per l'organització del referèndum de l'1 d'octubre estarà a punt de començar. Diverses associacions d'advocats i jutges de l'estat i d'Europa han discrepat de les acusacions, dels mètodes d'investigació dels fets, de l'opacitat en triar els jutges i de les tendències polítiques que fan dubtar de l'objectivitat d'aquests magistrats.

Les acusacions per organitzar el referèndum no tenen en consideració que fer-ho està despenalitzat a l'estat des del 2005, que no hi ha hagut rebel·lió ni sedició perquè no s'ha exercit la violència, que la desobediència no comporta penes de presó...

El fet que els principals encausats hagin de ser jutjats a Madrid és ja la primera irregularitat i a això cal afegir-hi les dificultats de les defenses a

causa dels errors en els documents o l'ocultació de proves i la desorganització generalitzada.

Els advocats defensors han presentat recursos per totes aquestes arbi-

trietats als tribunals, però sempre han estat desestimats. Ells argumenten que el problema de la justícia es-

panyola es troba en les altes instàncies judicials tot i les arbitrietats amb casos com l'anomenat Noss, el de la "manada" i també el dels joves d'Alt-sasu, aquests dos últims relacionats amb les forces de seguretat de l'estat i amb interpretacions totalment contràries per part dels jutges en relació amb la seva pertinença, segons sigui la seva condició d'acusats o de víctimes.

Organitzacions a favor dels Drets Humans i Amnistia Internacional han demanat la llibertat dels presos i preses i tindran els ulls posats en aquest judici, clarament polític.

Entitats socials com l'ANC i Òmnium Cultural preparen manifestacions de suport a favor de la justícia, la llibertat i l'alliberament dels polítics catalans. Cridem a tothom que estimi la democràcia real a afegir-s'hi.

Primàries Catalunya, malgrat tot, assoleix els seus objectius a Barcelona

En la consulta interna que l'ANC va fer als seus socis el juliol passat, el 87,8% dels votants vam dir **sí** a participar activament en el projecte de fer unes eleccions primàries per escollir els candidats a les municipals de maig. Per això, lliurement i juntament amb altres, vam constituir la plataforma **Primàries per**

Catalunya, que per a nosaltres tenia tres objectius principals:

1) El primer: interpel·lar els partits sobiranistes i republicans a fi d'aplegar forces en una llista unitària i guanyadora, que barri el pas als partits polítics que van votar el 155 (PSC, C's i PP) i també els indefinits de sempre,

que ens aporten una de calç i una altra de sorra (sempre més de sorra que no de calç).

2) A Barcelona, com en d'altres ciutats, lamentablement no s'han assolit acords per constituir llistes unitàries de l'independentisme. Les primàries obrien la possibilitat d'unir-nos des de baix,

CÒNSUM
ESTRATÈGIC

per mitjà de llistes transversals obertes a tothom.

3) Aquest sistema permetia implementar per *primera vegada* un nou mètode participatiu i democràtic que dona el poder al poble per escollir els candidats que ens representaran a les institucions del país, en aquest cas, municipals.

El motiu és molt clar: Catalunya necessita el màxim possible de consistoris i alcaldes independentistes que contribueixin sense embuts a construir la República que ens farà lliures.

Sabíem que no era un objectiu fàcil, que comptaria amb la incomprensió d'aquells que s'estimen més fer partidisme que no pas país. A Barcelona, excepte *Demòcrates per Catalunya*, cap partit no va donar suport al projecte de primàries, i el més lamentable fou que en alguns casos, per activa i per passiva, el van boicotejar. El "pluralisme" esgrimit per alguns polítics en negar-se a participar-hi contradiu el principi mateix de les primàries: candidatures obertes i transversals. Hem sentit veus de càrrecs electes fent retrets a l'ANC, dient que hem apostat per "contribuir a fragmentar més l'independentisme", quan són ells els responsables de la manca d'unitat en l'àmbit municipal i més enllà. L'Assemblea no pot ser mai

—i no ho serà— un peó en el joc polític partidista.

Ha estat vergonyós que els mitjans públics de comunicació no hagin donat informació sobre el sentit real de les primàries ni de les moltes activitats que es van fer, prèvies a les votacions. Alguns mitjans van distorsionar els seus objectius tractant d'identificar tot el moviment amb un dels candidats.

Amb comptades excepcions, la ràdio, la televisió i els diaris catalans van ignorar el moviment renovador que es posava en marxa. Només a les acaballes del procés algun d'ells en va fer un cert ressò quan, curiosament, ja estàvem en plena votació (FACS, per exemple). Tantes tertúlies i tants debats com hi ha a les ràdios i televisions del país i cap no va dignar-se a tractar seriosament què significaven les primàries.

L'ANC ha estat fidel a la seva línia fundacional: hem promogut, actuat i treballat durament per fer possible la regeneració democràtica en forma de participació ciutadana.

Mai no hem donat suport específic a cap dels més de 50 candidats que s'han presentat per Barcelona, a qui els mitjans de comunicació no els han permès donar-se a conèixer ni exposar les seves propostes per a la ciutat. Alguns

d'aquests mitjans —curiosament— han anat ressaltant la figura del candidat que ha estat el guanyador de la primera volta. No era esperable un comportament tan sectari com el que hem viscut.

Com a ANC no ens toca opinar sobre el resultat de les votacions, hem fet la nostra feina de donar a conèixer el projecte i inscriure el màxim de persones al registre de votants, hem constituït meses electorals i hem participat en l'escrutini. Potser vam acceptar un reglament massa favorable al cap de llista, potser esperàvem més generositat i transversalitat de la candidatura guanyadora, però, malgrat la situació tan poc favorable que hem descrit, hem de valorar molt positivament haver arribat a més de 40.000 inscrits al cens electoral i que, a Barcelona, quasi 10.000 persones, en la primera volta, hagin exercit el seu dret a votar i que més de 6.000 ho hagin tornat a fer en la segona volta.

Hem demostrat que fer eleccions primàries amb llistes obertes, transversals i inclusives **és possible** i que l'empoderament ciutadà pot superar el sectarisme i l'egoisme dels partits polítics, que han optat per escollir els seus candidats en assemblees partidàries tancades o als despatxos dels seus dirigents.

Les vagues de fam dins la lluita no violenta. Lluís Maria Xirinacs, un referent

El passat 1 de desembre Jordi Sànchez i Jordi Turull van iniciar una vaga de fam com a denúncia a les traves del Tribunal Constitucional que, en no resoldre els vuit recursos presentats, impedeix que el seu cas arribi a la justícia europea. El dia 3 s'hi van afegir Josep Rull i Joaquim Forn. Tots quatre en presó preventiva dins d'una onada de repressió que posa en dubte la qualitat democràtica de l'Estat espanyol.

Ahir dia 13 Josep Andreu, batlle de Montblanc, va començar també una vaga de fam com a protesta davant d'aquesta manca de llibertats.

Aquesta mena d'acció s'inscriu dins de la lluita no violenta que s'ha dut a terme des de temps immemorials per plantar cara a les injustícies.

Lluís Maria Xirinacs, seguidor de Gandhi, se'n pot considerar el referent més significatiu a casa nostra.

Com assenyala el mateix Xirinacs en el curs que impartí el 2001 a La Plana (Bages): "Violència és la força que impedeix la força de l'altre". Per poder-nos desenvolupar com a persones, com a col·lectius, com a poble... necessitem ser lliures.

Dins de la pràctica de la no-violència es poden seguir les següents passes: Cooperació amb l'adversari o vot de confiança inicial (segons Xirinacs, els catalans ja ho hem complert a bastament). Denúncia: Quan la pròpia consciència fa

impossible perllongar l'esforç de cooperació. No cooperació: Vagues, objecció de consciència, etc. Desobediència civil: incompliment de lleis considerades injustes. Acció alternativa: creant noves formes de viure exemptes de les mancances del sistema establert. La vaga de fam s'inscriuria en la denúncia i/o no cooperació.

Investigant en profunditat la biografia de Xirinacs, constatem que va dur a terme nou vagues de fam.

La primera fou de set dies l'any 1969 a Santa Cecília de Montserrat, per la separació entre Església i Estat, acompanyada

nyat d'amics entre els quals hi havia Mn. Dalmau. El 1970 en feu una de 21 dies. Demana eleccions de veritat als Països Catalans. L'emprèn sol però amb solidaritats espontànies i dejunis populars.

El 1972 en va fer una de fam i de set que durà 12 dies, en solidaritat amb els processats en el Consell de Guerra de Burgos. La seva vida corria perill i va ser traslladat a l'Hospital Provincial de Zamora. Fou posat en llibertat quatre dies després.

Entre el 1973-74: Vaga de fam de 42 dies al Centre Penitenciari de Carabanchel, a Madrid, per l'alliberament dels 113 detinguts de la Comissió Permanent de l'Assemblea reunits a Maria Mitjancera.

El 1975: Una de 31 dies a Carabanchel per l'amnistia dels presos polítics i el retorn dels exiliats. Aquest mateix any, també a Carabanchel, una altra de cinc dies contra la pena de mort. Hi hagueren 400 presos polítics d'arreu de l'Estat en vaga de fam. Més tard en farà 10 dies més pel mateix motiu. El mateix any, a Montserrat, fa 23 dies de vaga de fam per l'amnistia conjuntament amb els Captaires de la Pau.

La nit de Nadal de 1975 es plantà per l'Amnistia davant la presó Model també amb els Captaires de la Pau. S'hi estarà més d'un any i mig de 9 del matí a 9 del vespre.

I el 1977 va fer cinc dies de vaga de fam pel Parlament Provisional de Catalunya.

Unes vegades en reeixí més que d'altres però és innegable l'impuls i la força que atorgava al moviment antifranquista i en lluita per les llibertats, com a la mateixa Assemblea de Catalunya. Ell era partidari que aquesta continués encara que s'haguessin fet passes en positiu i mantenir una interacció constant entre el poble i els representants polítics. Això

no es va aconseguir. També denuncià que tot i haver avançat, evidentment, en determinats temes després de la Transició, no s'havia desplegat una veritable democràcia tal i com podem constatar ara mateix.

La vaga de fam, com a denúncia d'una situació tot i ser una apel·lació als contraris, s'adreça principalment als amics (els qui lluiten pel mateix objectiu) per tal que es mobilitzin.

Donem tot el suport als qui fan vaga de fam, així com a totes les preses i els presos polítics, a les exiliades i exiliats i, en general, a tots els encausats i perseguits per causa d'intentar dur a terme una de les aspiracions més nobles de la humanitat: la llibertat del poble, condició indispensable per establir aliances i concòrdia amb els altres pobles de la Terra.

Esperem saber estar-ne a l'alçada.

"La independència de cada nació és el bé més preuat per establir la Pau a la Terra". LMX

Podeu trobar més informació a lluismariaxirinacs.cat/wp apartat "Política i demòtica". A l'apartat "Mèdia" hi ha l'enllaç al Canal YouTube de la Fundació Randa – Lluís M. Xirinacs. Recomanem el documental "Xirinacs, de l'amnistia a la independència". Duració: 30 minuts.

Núria Roig Esteve

Coordinadora de la Fundació Randa – Lluís M. Xirinacs. També forma part de l'ANC - Esquerra de l'Eixample per la Independència

El Tomba Catalunya, més conegut com TC

"Quan et preguntes si val la pena continuar amb un Estat així, resulta que preguntar-t'ho també està prohibit"

Adaptació de l'article de **Jofre Llombart** del 07/10/2016 – **el Món**

Catalunya és un país on el seu Parlament

- Aprova cobrar un impost als bancs per a grans fortunes i el Tribunal Constitucional ho tomba.
- Aprova protegir els ciutadans que han estat estafats per hipoteques o preferents i el Tribunal Constitucional ho tomba.
- Aprova garantir que les famílies pobres tinguin llum, aigua i gas els mesos d'hivern i el Tribunal Constitucional ho tomba.
- Aprova cobrar un impost per cada pis buit i dedicar-lo a lloguer social i el Tribunal Constitucional ho tomba.
- Aprova fer polítiques d'igualtat entre homes i dones i el Tribunal Constitucional ho tomba.
- Aprova que el català és la llengua vehicular a l'escola i el Tribunal Constitucional ho tomba.
- Aprova cobrar un impost a les centrals nuclears i destinar-ne l'importa a la protecció ambiental i el Tribunal Constitucional ho tomba.
- Aprova prohibir el *fracking* i el Tribunal Constitucional ho tomba.
- Aprova cobrar una taxa a les operadores d'Internet per dedicar-lo a la cultura i el Tribunal Constitucional ho tomba.
- Aprova prohibir les corrides de toros i, segurament, el Tribunal Constitucional ho tombarà.

Aquest resum es llegeix en dos minuts, però la llista –que podria ser el triple de llarga– s'ha anat gestant amb anys. Hi falten lleis tombades sobre:

- beques universitàries,
 - infraestructures ferroviàries,
 - matrícules als cotxes,
 - horaris comercials,
 - canvi climàtic,
 - desnonaments,
 - Agència de Ciberseguretat Catalana
- I no cal dir que també han tombat:
- la creació d'estructures d'estat,
 - diverses competències del Síndic de greuges,

- el referèndum,
- la declaració d'independència

Llompart ho concreta així:

Després de 38 anys de Constitució i d'inici de la presumpta descentralització, el llegat jurídic ens deixa ben clar el *modus operandi*: es traspassa la competència a la Comunitat Autònoma, la Comunitat Autònoma l'exerceix

però, si la llei no agrada a l'administració estatal, una de dues: **o el Tribunal Constitucional la tomba o es redacta una llei espanyola que, tal com diu la Constitució, té un rang superior a l'autonòmica que, a la pràctica, queda anul·lada.**

I quan et preguntes si val la pena continuar amb un estat així, resulta que preguntar-t'ho també està prohibit.

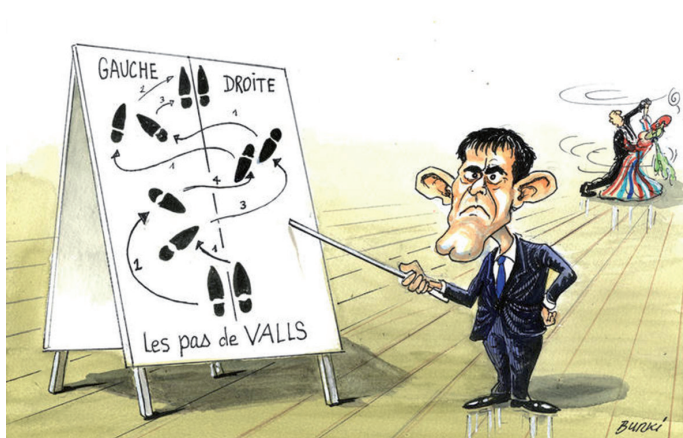
MANUEL VALLS: UN CANDIDAT A L'ALCALDIA DE BARCELONA

En una entrevista de Carlos Alsina a Manuel Valls a Onda Cero Radio el 4-10-2018, **Valls defensa el 155** per sortir de la paràlisi: "Si hi ha paràlisi i no funciona la institució, el govern central haurà de buscar una solució com ara el 155."

Òndia!

Els francesos expulsen al ministre que volia expulsar-nos.

Esquerra, dreta.

Els passos de Valls.

VALLS DÉBARQUE À BARCELONE

Valls arriba a Barcelona.

Sóc el traïdor del món...

LES TERRITORIALS
DE L'EIXAMPLE AGRAEIXEN
PROFUNDAMENT
LA COL·LABORACIÓ
DEL **COMERÇ AMIC**
EN LA DIFUSIÓ
DEL BUTLLETÍ